מחתד בעפר הוא אמר רב פפא הכא

בחמאת העוף עסקינן דכולהו בהדי הדדי

קאתי מכדי רב הונא כמאן אמרה לשמעתיה

כעולא ועולא מעשה כל דהו קאמר אלא

סבאומר בגמר זביחה הוא עובדה אי הכי שבאומר

מאי איריא חמאת לישמעינן זבח אלא אמר

מר זומרא משמיה דרב פפא הכא במאי

עסקינן יכגון שהיה חצי קנה פגום והוסיף

עליו כל שהוא וגמרו דכולהו בהדי הדדי

קאתיין אמר רב פפא אי לאו דאמר רב

הונא סימן אחד לא הויא חמאת תיובתיה

מאי מעשה מעשה רבה ואמר רב פפא

אי לאו דאמר רב הונא בהמת חברו לא

הויא חמאת תיובתיה מאי מעמא דידיה מצי

אסר דחבריה לא מצי אסר פשימא מהו

דתימא כיון דקני ליה לכפרה כדידיה דמיא

קמ"ל (נעץ סימן) רב נחמן ורב עמרם ורב

יצחק אמרי פיאין אדם אומר דבר שאין שלו

מיתיבי השוחם חמאת בשבת בחוץ לעבודת

כוכבים חייב שלש חמאות ואוקמינן בחמאת

העוף ובחצי קנה פגום מעמא דחמאת

איקלע],

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה מחתך וכו' בסימן א' מחייב:

לם היה יעולה ילה דמכי שחיט: (ג) ד"ה אלא אפי וכו׳ לא פקע

שם הדשים מינה עד גמר: (ד) ד"ה ואוקימנא

וכו׳ בתחלת שחיטה ותו

ליכח: (ב) תום' ד"ה רב נחמן וכו׳ כר״י בן בבא ולא כת״ק:

(ב) ד"ה

ועולא וכו׳ (ג) ד"ה:

קלם א ב מיי׳ פ״ד מהל׳ שגגות הלכה א: קם ג מיי פ״ח מהל׳ ע״ז הל' א ועיין בהשגות ובכ"מ ובל"מ [ופ"ב מהלכות שחיטה הלכה כא] סמג לאוין א טוש"ע י"ד ד סעיף ד וסי' קמה סעיף ח:

רבינו גרשום

בחטאת ן דכולהו עסקינן הדדי קא אתיין. כלומר דחטאת העוף ניתר בסימן אחד ולפיכך חייב שלש חטאות: עולא מעשה כל דהו קאמר. כלומר אפי׳ מוקמת לה בחטאת העוף תקשי לך משחוטי חוץ וכו׳ שכיון דשחט בה ונקש זן בבייים בה וכו' שכיון דשחט בה כל שהוא מסימן אסרה ואידך מחתך בעפר הוא. אלא באומר בגמר זביחה הוא עובדה מאי אריא דאוקי ליה בחטאת העוף אפילו שלמים נמי שאינו ניתר אלא בב' סימנין . מצי לאוקומי באומר בגמר בהדדי קאתיין: אלא אמר י. רב זוטרא כו'. הכא במאי חצי קנה פגום כו׳. כלומר . לא תוקים אלא בחטאת . קאתי ולא תוקי כגון שאמר בגמר זביחה הוא עובדה בגמו וביווה הוא עובוה אלא כגון שהיה חצי קנה פגום והוסיף עליו בל שהוא וגמרו דבאותו (מליקה) [שחיטה] והוה מתקבל בפנים וכולהו בהדי הדדי קא אתיין ולפיכך חייב ג׳ חטאות: אמר רר פפא אי לאו דאמר אמר דב פפא אי לאו דאמר רב הונא סימן א' כו'. כלומר אי הוה אמר בסתם היחה רהמת חרירו ררוצה לפני עבודת כוכבים כיון ששחט בה אסרה לא הויא חטאת תיובתיה דהוה ראסרה עד שיעשה בה מעשה רבה כו'. כלומר עד שישחטנה כולה דאתיין כולהו בהדי הדדי והוא סבר לה כעולא: ואמר טבו לה כעולא: האמר רב פפא אי לאו דאמר רב הונא בהמת חבירו לא הויא כו׳. כלומר אי [הוי אמר] רב הונא היתה בהמתו רבוצה לפני עבודת כוכבים כיון ששחט בה סימן אחד אסרה לא הויא חטאת תיובתיה מ״ט דלא הוה מצי למימר אשחוטי חוץ לא ליחייב דכהן לא מצי אסר בהמת של ישראל דלאו דידיה הוא אבל כיון רבוצה לפיכך הוי חטאת חיורחיה: פשימא (מהו אמר בהמת חבירו דלא הויא חטאת תיובתיה דכהז

אי הכי מאי איריא חמאת לישמעינן זכח. לפירוש שני שנקונטרס דלרב הונא פריך יוסי [דאי] אין אדם אוסר דבר שאינו שלו א"ש דנקט חטאת לאפוקי שלמים שהם שלו ל"ל דסבר השתא דאתיא כרבי יוסי הגלילי דאמר קדשים קלים ממון בעלים הן דלרבנן לא

חשיב שום זבח שלו כדמוכת בזבחים בפ' בתרא (דף קיד.) דפריך בשלמא רובע שהקדישו ולבסוף רבעו אלא מוקצה ונעבד היכי משכחת לה הא אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ומשני בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי משמע דלרבנן אין אדם יכול לאסור ומיהו קשה לפירוש זה דבסמוך פריך מההיא ברייתא לרב נחמן דאמר אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ודייק מדאוקמינן בחטאת העוף טעמא דחטאת העוף אבל זבח אחר לא ומאי קושיא הא מתוקמא שפיר בחטאת בהמה ונקט חטאת לאפוקי שלמים ושמא מתחלה ניחא ליה בחטאת בהמה כל כמה דלא אסיק אדעתיה שינויא דחטאת העוף ובחלי קנה פגום אבל לפוף מסתבר ליה שינויא דחטאת העוף דאי בחטאת בהמה ונחט חטאת לאפוקי שלמים ה"ל למנקט עולה כדפי" בקונט׳: ילא הויא חמאת תיובתיה דמאי מעשה מעשה רבה. תימה לפי׳ ראשון שבקונטרס שלא יו להקשות על רב הונא מדקדק לאשמועינן זבח א"כ היכי מלי למימר מעשה רבה הא ע"כ מדנקט חטאת דייקינן מיניה סייעתא לרב הונא דמעשה כל דהו ושמא יש

לומר דהא דנקט חטאת לאשמועינן דאע"ג דקניא ליה לכפרה אפ"ה לא חשיב כדידיה לאוסרה במעשה כל דהו: רב נחמן ורב עמרם ורב יצחק אמרי אין אדם אוםר דבר שאינו שלו. וכמס׳ ע״ז פרק רבי ישמעאל (דף נד.) אמילתיה דעולא דלעיל דאמר להו רב נחמן אמרו ליה לעולא כבר תרגמא רב הונא לשמעתיך בבבל לאו משום דסבר כרב הונא אלא כלומר לא הודעתנו שום חידוש שכבר השמיענו זה רב הונא ואם תאמר בעובדא (ע"ז דף מ:") דעל עובד כוכבים לחנותא והוה חמרא בדוולא שדא ביה עובד כוכבים ידא ושיכשך ביה ואתא מריה דחמרא ושקליה בריתחיה ושדייה לדנא וגרסינן התם איקלע רב נחמן למחוזא ואסריה בהנאה אמאי אסריה והא אין אדם אוסר דבר שאין שלו ולמסקנא דקאמר אפילו למ״ד אוסר אדם דבר שאינו שלו הני מילי עובד כוכבים ורב נחמן מלי סבר כתנא קמא ניחא אבל למאי דסלקא דעתך דאתי רב נחמן

דעולת העוף בעי שני סימנין ולאו באומר בגמר זביחה הוא עובדה כר"י (ס) ולא כתנא קמא קשה: דאי אינו עובדה אלא בגמר זביחה אמאי איכפל לאשמועינן עוף בבהמה נמי חייל. והאי פירכא לאו לאוחובי לרב הונא נקט לה דכי מדלית רב הונא מהכא ותימא דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו אלא בגמר מעשה איכא למיפרך נמי מאי שנא חטאת דנקט אלא הכי קפריך אי איתא דטעמא משום גמר וביחה הוא מאי שנא עוף אלא על כרחך טעמא אחרינא הוא: אלא אמר מר זוטרא. הא מתניתא מסייע ליה לרב הונא ומש"ה נקט חטאת העוף דהכשרו בסימן אחד דאי תנא זבה ליכא לחיוביה בשחיטת חוץ משום דמיחסר בתחילת שחיטה ופקע שם קדשים מיניה כרב הונא אבל בעוף משכחת שלש חטאות וכגון שהיה חלי קנה פגום והוסיף עליו כל שהוא הזדמתכשר בפנים ומחייב עליה משום שחיטת חוץ וחיוב חוץ ומעשה כל דהו דעבודת כוכבים ונטילת נשמה דשבת בהדי הדדי אתו: אי לאו דאמר רב הולא (כו') סימן אחד. ואסהיד אדעולא דמעשה כל דהו אמר: לא הויא מטאת סיובסיה. דעולא מרישא כי הוה ס"ד דבבהמה קאי דאיכא למימר מעשה רבה קאמר עולא דהיינו גמר מעשה: אי לאו דאמר רב הוגא בהמם חבירו. ואפילו הוה אמר מעשה כל דהו אסר בבהמתו: לא הויא חטאם סיובסיה. אפילו כדהוה ס"ד ברישא דבבחמה קאי: דחבריה לא מלי אסר. והאי חטאת דכהנים הוא: דקני ליה לכפרה. שהבעלים מתכפרין בה. ל"א אי הכי דבגמר זביחה הוא עובדה מאי איריא חטאת דמשמע דאיכפל תנא לאשמועינן מידי דלית ליה חלק בו שהבעלים שוחטין אותה והיא כולה לכהנים ליתני זבח דלישחמע אפילו שלמים שהן שלו מחייב שלש חטאות דהא לא פקע שם קדשים מיניה עד גמר זביחה ומדנקט חטאת ש"מ בעובד עבודת כוכבים בחחלת שחיטה קאמר ומשום טעמא דחטאת אינו שלו ולא מצי אסר במעשה זוטא דאילו שלמים הוה אסר במעשה זוטא ומ״מ לרב הונא קשיא דהא מדנקט חטאת ש"מ טעמא דתנא משום דדבר שאינו שלו לא אסר אלא אמר מר זוטרא לעולם בעובד בתחלת זביחה ולא תיקשי לרב הונא דהכא בחטאת העוף קאי ובחלי קנה פגום דבההוא מעשה כל דהו דאיתסרא ביה איחייב משום שחיטת חוץ והיינו דנקט חטאת משום דאיתא בעוף ועולה לא מלי למינקט משום דאפילו בעוף בעיא שני סימנין: לא הויא חטאת סיובחיה. דמאי מעשה דעולא מעשה רבה ולא הוה מיצטריך ליה לאוקמי בחטאת העוף דהאי דנקט חטאת ולא תנא זבח משום דאילו שלמים כיון דדידיה נינהו הוו מיתסרי במעשה כל דהו וליכא חיוב שחיטת חוץ אבל חטאת לא מיתסר עד גמר שחיטה דאיכא מעשה רבה. ולשון זה נראה בעיני דהכי מסתבר לישנא דתלמודא דלרב הונא לחודיה קמותיב: **דחבריה לא מלי אחר**. במעשה כל דהו ולהכי תנא חטאת דכהנים היא דאילו שלמים דידיה נינהו ומיתסרי במעשה כל דהו: **כדידיה דמיא.** ואפ״ה קתני דלא מיתסר: אין אדם אוסר דבר שאינו שלו. אפילו בגמר מעשה. ואית דמפרשי במעשה כל דהו ולא היא דא"כ לא הוי מנסך תיובחייהו דהא מעשה גמור הוא ולקמן [מא.] מותיב להו ממנסך: ואוקימנא. על כורחין בחטאת העוף מדלא תנא זבח ואע"פ דלהנך רבנן לא מלי למיתני זבח דכיון דשלמים דידיה נינהו הוו מיתסרי בתחלת (ד) חחיכה ותו ליכא חיוב שחיטת חוץ וכי תנא חטאת הוי דבר שאינו שלו ולא מיתסר ולא פקע שם קדשים מיניה אפילו הכי מדלא נקט עולה דשכיח ולא הוי נמי דידיה ונקט חטאת דמידי דאיתיה בעוף בסימן אחד ודאי טעמא משום סימן אחד דעוף הוא ובחלי קנה פגום כדאמרן:

מ) וכמובות לד וש"נו. מחתך בעפר הוא. דכיון דנאסר משום עבודת כוכבים פקע שם ל) [כתופות כל. וש"כן,
נ) [יבמות פג:], ג) עיין
לש"ל, ד) [ויקרל יו],
ל"מ, ל) עיין רש"ל,
[ע"ע מוס' נת. סד"ה קדשים מינה ונעשית של עבודת כוכבים ועפרא בעלמא היא ותו לא מחייב עליה משום שחוטי חוץ. ג' ואע"ג דאמרינן בפירקין (לעיל דף כט:) שחט סימן אחד בחוץ וסימן אחד בפנים חייב שהרי עשה בה מעשה

חטאת העוף בחוץ ליכא למימר דבגמר הסימן חייל בהדי הדדי איסור עבודת כוכבים ושחיטת חוץ דכי אמרינן אוא) סימן אחד מחייב הני מילי היכא דגמר לשחיטה בעודה קדשים כדקתני וסימן אחד בפנים דאיגלאי מילתא דבסימן קמא שחיטת חוץ הוה וטעמא דהתם משום דישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף אבל הכא דסימן שני לא אשתחיט כלל דחיתוך עפרא בעלמא הוא קמא נמי לאו שם שחיטה עליה ולענין שבת דחיוביהם אנטילת נשמה הוא למחייב אע"ג דלאו שחיטה היא וכן משום עבודת כוכבים דשחיטת עבודת כוכבים היא אבל לענין שחוטי חוץ לאו שחיטת קדשים היא: הכא בחטחת העוף עסקינן. דמליקתה בסימן אחד בפ"ק (לעיל דף כא.) וחיוב שחיטתה דידיה נמי בחוץ בסימן אחד דהשוחט עוף קדשים בחוץ חייב והמולקו בחוץ פטור כדתנן בזבחים בפרק השוחט והמעלה (דף קיא.) ויליף מאו אשר ישחטדי לרבות את העוף: דכולהו מבהדי הדדי. דכיון דשם עבודת כוכבים לא חייל עד גמר סימן אישתכח דכולה שחיטה

העוף הוא דכולהו בהדי הדדי קאתיין בקדשים הואי: ועולא מעשה כל אבל דהו קאמר. דכיון דאמר רב הונא [ע"א] סימן אחד ואסמכה למילתיה אדעולא אשמועינן רב הונא דעולא מעשה כל דהו קאמר דהא סימן אחד בשחיטת עבודת כוכבים לאו גמר מעשה הוא הלכך ע"כ סימן אחד דרב הונא לאו דוקא דהוא הדין לחלי סימן ואפילו מוקמת לה בחטאת העוף הוי תיובתיה (כ) מכי שחיט בה פורתא פחע שם קדשים מינה וחיוב שחיטת חוץ ליתיה עד גמר סימן וחיתוך עפר הוא: אנא. אפילו בחטאת בהמה מתוקמא ובאומר איני רולה לעבוד עבודת כוכבים בשחיטה זו עד שתגמר יודהשתא לא פקע שם (נ) זבחים עד גמר זביחה ומתחייב בכולהו: אי הכי. דטעמא דשחיטת חוץ לאו משום סימן אחד דחטאת העוף הוא אלא באומר בגמר זביחה הוא עובדה: מאי איריא חטאת. דנקט [שם] ליתני השוחט את הזבח דמשמע כל זבחים ומדנקט חטאת דאיתיה נמי בעוף שמע מינה בחטאת העוף קאי ועולה לא מצי למינקט משום

שימה מקובצת

א' מחייב: כן ולענין א כוו ב. כן שבת דחיובי׳ בעלמא או נשמה: ג] דכולהו בהדדי אתו דכיון דשם עבודת פקע שם קדשים עד גמר זביחה: **ל]** והוסיף עליו כל שהוא דבהאי כל שהוא מתכשר בפנים: ח לפי׳ שני שבקונטרס דלרב הונא פריך אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ואתי שפיר דנקט חטאת: 11 תימה לפי׳ חטאת: 1] תימה ראשון שבקונטרס שלא להקשות על :היכי מצי